

Biologická nebo adoptivní láska?

Jaký je rozdíl mezi biologickou láskou a tou adoptivní? Otázka lásky je jedno z nejvíce subjektivních témat. Každý lásku vnímá, ale zároveň i dává, úplně jinak, a proto si může kolikrát člověk, který dostává od druhých takovou lásku, jakou oni umí dávat, připadat nemilovaný a osamělý. Na druhou stranu si může člověk jednoduše zaměnit projev lásky za přívětivost. Věřím, že ač to vypadá spíše jako charakteristika vztahové lásky, to platí i na lásku rodinnou.

Když dítě vyrůstá v rodině bez lásky, tak dokud nepozná okolní svět a způsob, jakým to funguje v jiných rodinách, hledá lásku i v nejmenších projevech milosti. Naučí se tak, že se láska projevuje jen velmi střídme a věcmi, které jsou pro ostatní samozřejmé. Myslím si, že je těžké takového člověka naučit milovat jiným, vřelejším, způsobem, a proto tento způsob předává dál-svým dětem a okolí. A tak vznikají příběhy opuštěných, nemilovaných dětí, které prostě jen potřebují víc. Kde ale tento koloběh vzniká? Myslím si, že jedním z jasných příkladů jsou mladé maminky, které otěhotní omylem. Vlastně to nemusí být nutně jen ty mladé maminky, ale kterákoliv žena, která dítě nechce - ať už je to z jakéhokoliv důvodu. Ale třeba jí její náboženství, nebo finanční situace (v dnešním světě i zákony) nedovolí jít na potrat, nebo když už je na něj jednoduše pozdě. Zároveň to ale může být žena, která se cítí být „tlačena“ společností mít dítě-což je v dnešním světě normální a moc se o tom nemluví. Málomocná žena, která se stane matkou omylem, se přikloní k možnosti dát své dítě k adopci. Na druhou stranu se ne všechny tyto maminky smíří s tím, že mají dítě, a tak si vlastně ani nedovolí k němu přilnout a tím pádem ho nezahrnují mateřskou láskou. A máme tu začátek koloběhu, jde vlastně jen o omyl, ale ovlivní to několik dalších generací.

Samozřejmě, že nejde mluvit jen o té mateřské lásce. Otcovská láska je jistě také důležitá, i když se mluví o mateřském poutu s dítětem jako o nejdůležitější části vývoje dítěte. U otců může za slabý projev lásky, z mého pohledu, ve většině případů buď špatný vzor od jejich otců/rodičů, nebo nepřipravenost dělit se o pozornost jejich partnerky s někým dalším. Ještě když ten „někdo další“ vezme na nějakou dobu jejich veškerou pozornost. Také se stává, že se například nesmíří s pohlavím dítěte, protože je opačné, než si vysnili.

Tohle je pro mě důkazem toho, že je jedno, jestli je to biologická láska. Protože když člověk není připraven někoho dalšího milovat, nebo je dokonce přesvědčený o tom, že ho nemůže milovat, je těžké nutit ho k opaku. Na druhou stranu jsou tu ale lidé, kteří jsou celým svým srdcem připraveni milovat někoho dalšího, ale příroda jim nepřeje, a tak se rozhodnou k osvojení, či adopci dítěte, které nemělo ve svých začátcích štěstí. Myslím si, že takoví lidé jsou pro to dítě tisíckrát lepšími rodiči než ti jejich biologičtí, kteří třeba jen nebyli připraveni. Adoptivní rodiče jsou totiž připraveni přijmout úplně cizí dítě, s cizími geny za své, jen aby měli komu dát tu „přebytečnou“ lásku, a to je podle mého názoru základ na šťastné dětství.

Všichni tihle rodiče, kteří udělají tento velký krok, mají můj upřímný respekt. Čeká je totiž ještě několik překážek, které mají už předem dané. Za prvé-když si adoptují dítě, které již není nemluvnětem a je starší, podle mě, tak víc než 4 roky, čeká je náročný proces sbližování a navazování nového pouta. To musí být neskutečně složité. A za druhé, a to zase na druhou stranu čeká hlavně ty rodiče, kteří si adoptují nemluvně, nebo prostě velmi malé dítě, před nimi stojí okamžik, kdy, teď už svému dítěti, budou muset říct, že tak úplně jejich není. Nedokážu si ani představit, kolik odvahy, odhodlání a lásky musí být v srdcích těchto lidí.

Takže za mě není rozdíl mezi láskou biologickou a adoptivní, ale je mezi tím, kdo lásku dává.

Anna Brodny
oktáva
Gymnázium a KVC Sokolov

